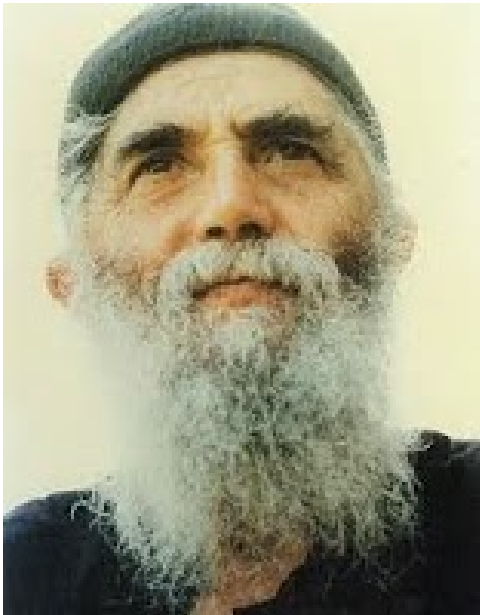

Ο Καλός Πατέρας τρέφει τα παιδιά Του, από την γη ακόμη που βρίσκονται, με παραδεισένιες τροφές, και σκιρτάνε αγαλλόμενα - αναστάσεως ημέρα...

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Αδύνατο είναι, να νιώσουμε την θεία παρηγοριά (την παραδεισένια γλυκύτητα), εάν δεν αποφύγουμε την κοσμική και εάν δεν πεθάνει τελείως το κοσμικό μας φρόνημα. Θα πρέπει το κοσμικό φρόνημα, αφού πεθάνει, να γίνει φυτόχωμα, για να αναπτυχθεί μέσα μας το θείο φρόνημα, διότι οι θείες ηδονές δεν γεννιούνται από τις σωματικές ηδονές αλλά από τις σωματικές ωδίνες, που γίνονται στους αγώνες με επίγνωση και διάκριση για την αγάπη του Χριστού από τα φιλότιμα παιδιά Του, για να απεκδυθούν τον παλαιό τους άνθρωπο (τον κοσμικό).

Ο Καλός Πατέρας τρέφει μετά τα παιδιά Του, από την γη ακόμη που βρίσκονται, με παραδεισένιες τροφές, και σκιρτάνε αγαλλόμενα -αναστάσεως ημέρα..., αφού φυσικά περάσανε την Μεγάλη Τεσσαρακοστή με αγώνες, την Μεγάλη Παρασκευή στον Σταυρό και, αναστηθήκανε πνευματικά και ζουν πια την Διακαινήσιμο συνέχεια. Δηλαδή δεν εορτάζουν μια φορά τον χρόνο Ανάσταση, αλλά συνέχεια Πάσχα, Κυρίου Πάσχα...

Ο Καλός μας ο Θεός την ζωή του ανθρώπου την έκανε πολύ γλυκιά, με την καλή της έννοια, την πνευματική, αλλά μερικοί από μας την κάνουμε κόλαση με τις

κακομοιριές μας, που δεν πετάμε από πάνω μας το κοσμικό φρόνημα, για να τα αντιμετωπίσουμε τα πράγματα πνευματικά. Και τότε την κάνουμε την ζωή μας γλυκιά, με την κακή της έννοια, και δεν θέλουμε να πεθάνουμε ποτέ και όσο περνάνε τα χρόνια μας αυξάνει και το «αχ» της αγωνίας, και γεμίζει η ψυχή μας από άγχος.

Φθάνουμε δηλαδή πολλές φορές, μερικοί ταλαίπωροι άνθρωποι, σε τέτοιο σημείο που θέλουμε να κρατήσουμε την ψυχή μας μέσα στην εκατόχρονη εξαντλημένη μας σάρκα με ορό και να λέμε «είναι γλυκιά η ζωή» και να τρέμουμε μην πεθάνουμε ενώ για έναν πεθαμένο κοσμικά και αναστημένο πνευματικά δεν υπάρχει, καθόλου αγωνία, φόβος και άγχος ποτέ, διότι και τον θάνατο τον περιμένει με χαρά, επειδή θα πάει κοντά στον Χριστό και θα αγάλλεται, και για το ότι ζει πάλι χαίρεται, διότι ζη πάλι κοντά στον Χριστό και νιώθει ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου επί της γης και διερωτάται εάν υπάρχει ανώτερη στον Παράδεισο από αυτήν που νιώθει στην γη.

Πηγή: (Γέροντος Παΐσιου, Επιστολές, εκδ. «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, σελ. 45), [Θρησκευτικά](#)